

*Artur Halasz*¹

Kilka uwag o konsekwencjach wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. (SK 39/19) dla stosowania prawa podatkowego przez sądy administracyjne²

Streszczenie

W wyroku z dnia 24 lutego 2021 r. (sygn. SK 39/19) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych rozumiany w ten sposób, że o związaniu gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje wyłącznie posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą, jest niezgodny z prawem do własności oraz zasadą proporcjonalności. Trybunał w swoim uzasadnieniu wskazał m.in., że przedsiębiorcy nie mogą być obciążani wyższą stawką podatku jedynie z powodu posiadania nieruchomości, które nie służą im do prowadzenia działalności gospodarczej. W opracowaniu tym autor przeanalizuje sposób stosowania prawa podatkowego po orzeczeniu Trybunału przez sądy administracyjne.

263

Słowa kluczowe: Trybunał Konstytucyjny, podatek od nieruchomości, stosowanie prawa podatkowego

Abstract

In the judgment of February 24, 2021 (file ref. SK 39/19), the Constitutional Tribunal stated that Art. 1a paragraph 1 point 3 of the Act of 12 January 1991 on local taxes and fees understood as that the binding of the land, building or structure with business activity is determined only by the possession of land, building or structure by an entrepreneur or other entity conducting business activity, is inconsistent with the right to property and the principle of proportionality. In its justification, the Tribunal indicated, inter alia, that entrepreneurs may not be charged a higher tax rate solely because they

¹ Artur Halasz – doktor, Uniwersytet Wrocławski, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii, Katedra Prawa Finansowego, <https://orcid.org/0000-0003-2279-4334>

² Stan prawny oraz aktualność przytoczonej literatury właściwe na 5 grudnia 2021 r.

own real estate which is not used for running a business. In this article, the author will analyze how tax law is applied after the Court's ruling by administrative courts.

Keywords: Constitutional Tribunal, real estate tax, application of tax law

1. Wprowadzenie

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego (TK) z dnia 24 lutego 2021 r. (sygn. SK 39/19)³ jest dobrym przykładem procesu interpretacji przepisów prawa podatkowego. W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny zajął się jednym z elementów konstrukcji podatku od nieruchomości – przedmiotu opodatkowania. Z tego względu orzeczenie Trybunału ma istotne znaczenie dla stosowania prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości. W niniejszym opracowaniu zostanie przeanalizowany wpływ przedmiotowego wyroku na stosowanie prawa podatkowego przez sądy administracyjne, gdyż to one będą dokonywały kontroli działalności organów podatkowych w zakresie ustalania wysokości podatku od nieruchomości.

264

Trybunał Konstytucyjny w przedmiotowym wyroku orzekał w ramach skargi konstytucyjnej osoby fizycznej⁴, która wniosła o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.⁵ art. 1a ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych⁶, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r. Skarżący wskazał, że w zakresie, w jakim ustawa o podatkach i opłatach lokalnych „uzależnia zakwalifikowanie gruntów, budynków i budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do kategorii gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (co skutkuje obowiązkiem zapłaty podatku od nieruchomości w wyższej stawce) wyłącznie od faktu prowadzenia przez osobę fizyczną (będącą właścicielem nieruchomości) działalności gospodarczej, a niezależnie od tego, czy grunty, budynki i budowle faktycznie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez osobę fizyczną” jest sprzeczne z art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2

³ OTK-A 2021/14.

⁴ Dalej: skarżący.

⁵ Dz.U. Nr 78, poz. 483 – dalej: Konstytucja RP.

⁶ Tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 849 ze zm. – dalej: u.p.o.l. Trybunał Konstytucyjny rozstrzygał na podstawie stanu prawnego w 2015 r.

Konstytucji RP oraz art. 64 ust. 1 i 3 w zw. z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP.

Dla zrozumienia konsekwencji rozstrzygnięcia podjętego przez Trybunał Konstytucyjny warto podkreślić, że zawisła sprawa dotyczyła osoby fizycznej będącej przedsiębiorcą prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą. Natomiast genezą zaistniałego problemu prawnego była decyzja w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości za 2014 rok, w której burmistrz miasta i gminy ustalił wymiar podatku od nieruchomości według stawek właściwych dla gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Skarżący, negując zapadłe dla niego rozstrzygnięcie, konsekwentnie wyczerpał procedurę odwoławczą – zarówno na poziomie postępowania podatkowego, jak i postępowania sądowo-administracyjnego.

W skardze konstytucyjnej zostały zakwestionowane przepisy naruszające konstytucyjne prawa do własności środków pieniężnych poprzez obciążenie podatnika obowiązkiem podatkowym, cechującym się nadmiernym fiskalizmem. Konsekwencją tego było zapłacenie podatku od nieruchomości w zawyżonej wysokości, ze względu na to, że osoba fizyczna jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą i posiada nieruchomość, która nie miała związku przyczynowego z prowadzoną działalnością gospodarczą. Ponadto skarżący wskazał, że nałożenie przedmiotowego obowiązku podatkowego oparte jest na podstawie normatywnej, która uchybiała zasadzie proporcjonalności.

265

Innymi słowy, TK musiał odkodować brzmienie normy prawnej zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. oraz odpowiedzieć na pytanie, czy zgodna z Konstytucją RP jest przesłanka posiadania nieruchomości przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą, która uzależnia zastosowanie wyższej stawki w podatku od nieruchomości.

2. Rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego

Trybunał Konstytucyjny, rozpoznając sprawę SK 39/19, stwierdził, że przedmiotem kontroli będzie art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., rozumiany w ten sposób, że o związaniu gruntu, budynku lub budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej decyduje wyłącznie posiadanie gruntu, budynku lub budowli przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Pomijając szczegółową analizę

wyroku TK, warto wskazać, że w jego ocenie przedsiębiorcy nie mogą być obciążani wyższą stawką podatku jedynie z powodu posiadania nieruchomości, które nie służą im do prowadzenia działalności gospodarczej. Opodatkowanie wyższą stawką podatku od nieruchomości gruntów lub budynków – niewykorzystywanych i niemogących być potencjalnie wykorzystywanymi do prowadzenia działalności gospodarczej – wyłącznie ze względu na posiadanie ich przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą Trybunał uznał za niezgodne z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP. Dalej TK określił, że zastosowane kryterium „posiadania gruntu przez przedsiębiorcę” nie realizuje wyłącznie celu fiskalnego, przez co prowadzi do nieuzasadnionego konstytucyjnie naruszenia prawa do własności.

266 Wydaje się, że tak zaprezentowana ocena Trybunału Konstytucyjnego co do niezgodności z Konstytucją RP kryterium „posiadania gruntu przez przedsiębiorcę” zasługuje na aprobatę. Istotne z punktu widzenia stosowania prawa podatkowego jest wskazanie, że niezgodne z Konstytucją RP jest zastosowanie wyższej stawki podatkowej dla nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l.) wyłącznie na podstawie kryterium posiadania danej nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą – stanowi to nieproporcjonalną ingerencję w prawo do własności tych podmiotów. Innymi słowy, TK rozciągnął swoją interpretację poza osoby fizyczne prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą. Jest to zastanawiające, ponieważ podmiotem wnoszącym skargę do Trybunału była osoba fizyczna prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą.

Tak ukształtowane rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego jest istotne dla podmiotów stosujących prawo podatkowe – organów podatkowych oraz sądów administracyjnych. Jednak dalsza analiza będzie poświęcona wyłącznie działalności sądów administracyjnych oraz temu, jak ten wyrok rzutuje na ich stosowanie prawa podatkowego poprzez pojawienie się podstawy wznowienia postępowania sądowo-administracyjnego, kolejnych obszarów kontroli, nowych obowiązków dla organów podatkowych oraz dylematu, czy inne podmioty (niż osoby fizyczne) prowadzące działalność gospodarczą korzystają z przedmiotowego rozstrzygnięcia TK.

3. Podstawa do wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego

Dział VII ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi⁷ reguluje instytucję wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego. W doktrynie prawa przyjmuje się, że instytucja ta jest podstawowym narzędziem do obalenia prawomocnego orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) i wojewódzkich sądów administracyjnych (WSA)⁸. Zgodnie z art. 272 § 1 p.p.s.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekał o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane wnioskowane o wznowienie orzeczenie. W przypadku gdy skarga o wznowienie postępowania sądowoadministracyjnego jest związana z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, zainteresowany powinien ją wnieść w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału⁹.

Czy zapadłe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o sygnaturze 39/19 wypełnia przesłankę z art. 272 § 1 p.p.s.a.? Po pierwsze, należy wskazać, że przedmiotowe orzeczenie TK dotyczy niezgodność przepisów prawa materialnego z Konstytucją RP. Po drugie, zgodnie z sentencją tego wyroku ma ono zastosowanie do wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Zgodnie z uchwałą NSA z dnia 28 czerwca 2010 r.¹⁰ przepis art. 272 § 1 p.p.s.a. stanowi podstawę wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego w każdym przypadku, gdy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania z Konstytucyjną RP, umową międzynarodową lub ustawą obejmuje akt normatywny, jaki stosował lub powinien zastosować sąd administracyjny lub organ administracji publicznej w danej sprawie¹¹.

⁷ Tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 – dalej p.p.s.a.

⁸ A. Kabat, *Art. 270. Wznowienie postępowania – przesłanki ogólne*, [w:] B. Dauter, M. Niezgódka-Medek, A. Kabat (red.), *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, LEX/el. 2021.

⁹ B. Adamiak, *Obalenie prawomocnych orzeczeń*, [w:] B. Adamiak, J. Borkowski (red.), *Metodyka pracy sędziego w sprawach administracyjnych*, Warszawa 2015, s. 467.

¹⁰ Uchwała NSA z dnia 28 czerwca 2010 r., sygn. II GPS 1/10, CBOSA.

¹¹ Uchwała 7 sędziów NSA z dnia 28 czerwca 2010 r., sygn. II GPS 1/10, LEX nr 520674147.

Brzmienie art. 272 § 1 p.p.s.a. oraz stanowisko przytoczonej uchwały NSA jednoznacznie wskazują, że przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego może być podstawą do wznowienia postępowania sądownoadministracyjnego. Warto podkreślić jest to, że sądy administracyjne po zapadnięciu orzeczenia TK orzekały jednoznacznie, iż podmiotom skarżącym przysługuje możliwość wznowienia ich postępowania sądownoadministracyjnego¹².

4. Nowe obowiązki dla organów podatkowych, czyli udowodnienie związku nieruchomości z prowadzoną działalnością gospodarczą

268

W analizowanym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „w ocenie Trybunału przedsiębiorcy nie mogą być obciążani wyższą stawką podatku jedynie z powodu posiadania nieruchomości, które nie służą im do prowadzenia działalności gospodarczej. Opodatkowanie wyższą stawką podatku od nieruchomości gruntów lub budynków – niewykorzystywanych i niemogących być potencjalnie wykorzystywanymi do prowadzenia działalności gospodarczej – wyłącznie ze względu na posiadanie ich przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą Trybunał uznaje za niezgodne z art. 64 ust. 1 Konstytucji” oraz „zastosowanie wyższej stawki podatkowej dla nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b u.p.o.l.) wyłącznie na podstawie kryterium posiadania danej nieruchomości przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą stanowi nieproporcjonalną ingerencję w prawo do własności tych podmiotów”. Należy podkreślić, że w ocenie Trybunału Konstytucyjnego osoba fizyczna będąca jednocześnie przedsiębiorcą nie może być podatnikiem podatku od nieruchomości z zastosowaną wyższą stawką podatkową tylko dlatego, że posiada nieruchomość. Przez pryzmat orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, w obecnym brzmieniu przepisów ustawy o podatkach lokalnych, podmiot podatku od nieruchomości będący przedsiębiorcą będzie płacić wyższy podatek od nieruchomości

¹² Por. wyrok NSA z dnia 6 października 2021 r., sygn. III FSK 4056/21, LEX nr 3246861; wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 28 września 2021 r., sygn. I SA/Rz 327//21, LEX nr 3243026; wyrok WSA w Opolu z dnia 8 września 2021 r., sygn. I SA/Op 250/21, LEX nr 3227787.

w sytuacji, gdy zostanie stwierdzone, że jego nieruchomości służą mu do prowadzenia działalności gospodarczej. Niestety, Trybunał Konstytucyjny nie wskazał, jak należy rozumieć zwrot „nieruchomości, które nie służą” przedsiębiorcy do prowadzenia działalności gospodarczej. Interpretując to stwierdzenie na podstawie potocznego rozumienia, należy uznać, że Trybunał Konstytucyjny odnosi się do nieruchomości używanych przez przedsiębiorcę do działalności gospodarczej – choć w dalszym ciągu nie jest to wystarczająco jasne stwierdzenie.

W kontekście sądowej kontroli działalności organu podatkowego sąd administracyjny powinien zebrać oraz wyczerpująco rozpatrzeć materiał dowodowy pod kątem związku posiadanych nieruchomości z prowadzoną przez podatnika podatku od nieruchomości działalnością gospodarczą. Innymi słowy, orzeczenie TK w sprawie SK 39/19 determinuje, aby sąd administracyjny weryfikował, czy organ podatkowy zbadał związek podatnika i jego nieruchomości oraz czy nieruchomość ta faktycznie (a nie potencjalnie) służy podatnikowi w prowadzeniu działalności gospodarczej¹³. Ze względu na brak ustawowych przesłanek (wskazówek) co do ustalenia związku podatnika będącego przedsiębiorcą z posiadaną przez niego nieruchomością należy uwzględnić konkretne okoliczności faktyczne¹⁴.

Organy podatkowe w świetle analizowanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego muszą zbadać związek nieruchomości z prowadzoną działalnością gospodarczą przez podatnika podatku od nieruchomości – przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Podmiot prowadzący postępowanie podatkowe może poszukiwać związku nieruchomości z prowadzoną działalnością gospodarczą podatnika na podstawie: wprowadzenia nieruchomości do ewidencji środków trwałych, ujęcia wydatków na nabycie lub wytworzenie oraz utrzymanie w kosztach działalności gospodarczej¹⁵. Innymi słowy, organ podatkowy musi przeanalizować w stopniu wystarczającym, czy na podstawie zebranego materiału dowodowego możliwe jest stwierdzenie faktycznego lub potencjalnego wykorzystywania przez dany

¹³ Por. wyroki NSA: z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. III FSK 23/21, LEX nr 3218138; z dnia 23 czerwca 2021, sygn. III FSK 20/21, LEX nr 3218231; z dnia 23 czerwca 2021, sygn. II FSK 22/21, LEX nr 3218002.

¹⁴ Por. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. III FSK 21/21, LEX nr 3218173.

¹⁵ Por. wyrok WSA w Opolu z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. I SA/Op 169/21, LEX nr 3193987 oraz wyrok WSA w Krakowie z dnia 20 września 2021 r., sygn. I SA/Kr 801/21, LEX nr 3232857.

podmiot nieruchomości do prowadzenia działalności gospodarczej¹⁶. Zdecydowanie każdorazowe stwierdzenie związku danej nieruchomości z działalnością gospodarczą podatnika nie może być oparte wyłącznie na przesłance posiadania tej nieruchomości przez przedsiębiorcę, sam fakt posiadania nieruchomości nie powoduje bowiem w sposób automatyczny, że będzie ona związana z prowadzeniem działalności gospodarczej¹⁷.

Ważnym zagadnieniem jest wskazanie momentu, kiedy nieruchomości jest już związana z działalnością gospodarczą podatnika. Wydaje się, że w momencie, kiedy nieruchomości pośrednio lub w ograniczonym zakresie służy prowadzeniu działalności gospodarczej, organ podatkowy powinien uznać ją za związaną z prowadzoną działalnością gospodarczą¹⁸.

5. Czy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego SK 39/19 dotyczy wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą?

270

W przedmiotowym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „opodatkowanie wyższą stawką podatku od nieruchomości gruntów lub budynków – niewykorzystywanych i niemogących być potencjalnie wykorzystywanymi do prowadzenia działalności gospodarczej – wyłącznie ze względu na posiadanie ich przez przedsiębiorcę lub inny podmiot prowadzący działalność gospodarczą Trybunał uznaje za niezgodne z art. 64 ust. 1 Konstytucji”. W twierdzeniu tym TK jednoznacznie odniósł się do tego, że jego ocena prawna co do regulacji z zakresu podatku od nieruchomości dotyczy osób fizycznych będących przedsiębiorcami oraz innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Ze względu na ramy badawcze niniejszego opracowania trafność tego stanowiska Trybunału Konstytucyjnego nie zostanie

¹⁶ Por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 1 września 2021 r., sygn. I SA/Go 218/21, LEX nr 3228282 oraz wyrok WSA w Opolu z dnia 8 września 2021 r., sygn. I SA/Op 251/21, LEX nr 3228234.

¹⁷ Por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. I SA/Ke 182/21, LEX nr 3198580 oraz wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. I SA/Go 229/21, LEX nr 3209882.

¹⁸ Por. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 8 września 2021 r., sygn. I SA/Sz 415/21, LEX nr 3226508.

poddana analizie¹⁹. Mimo to należy wskazać, że tak brzmiąca sentencja powoduje uniwersalne zastosowanie przedmiotowego orzeczenia.

Orzeczenia sądów administracyjnych zapadłe po ogłoszeniu przedmiotowego wyroku Trybunału Konstytucyjnego w większości dostrzegają tę uniwersalność²⁰. Pewnym wyjątkiem jest WSA w Gdańsku, który w wyroku z dnia 24 sierpnia 2021 r.²¹ wskazał, że „chybiony, w ocenie Sądu, jest także argument wywodzony z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19, gdyż tezy tego rozstrzygnięcia odnoszą się do przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, a skarżąca spółka przymiotu takiego nie posiada”. Wydaje się, że w przypadku WSA w Gdańsku problem z ustaleniem, czy przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego dotyczy wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, wynika z tego, że skargę konstytucyjną wniosła osoba fizyczna – przedsiębiorca. Ponadto w swojej argumentacji Trybunał Konstytucyjny powoływał się na orzeczenie z dnia 12 grudnia 2017 r.²², które dotyczyło osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, co również może rodzić wątpliwości – prawidłowe jest uznanie, że zapadłe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego może mieć zastosowanie do wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Mimo to należy przychylić się do większości sądów administracyjnych, które wskazują, że przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego ma zastosowanie do osób fizycznych będących przedsiębiorcami oraz innych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

6. Podsumowanie

Przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie ma wpływ na sposób stosowania przez sądy administracyjne prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości – zarówno

¹⁹ Zob. R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Art. 1(a). Słowniczek ustawowy*, [w:] *eidem, Podatki i opłaty lokalne. Komentarz*, LEX/el. 2021.

²⁰ Zob. wyrok NSA z dnia 19 sierpnia 2021 r., sygn. III FSK 3961/21, LEX nr 3229205; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 8 września 2021 r., sygn. I SA/Sz 415/21, LEX nr 3226508; wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 1 września 2021 r., sygn. I SA/Go 218/21, LEX nr 3228282.

²¹ Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 24 sierpnia 2021 r., sygn. I SA/Gd 623/21, LEX nr 3226498.

²² Wyrok TK z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. SK 13/15, OTK-A 2017/85.

w aspekcie wznowienia postępowania sądownoadministracyjnego, jak i kontroli działalności organów podatkowych, które będą zobowiązane ustalić związek konkretnej nieruchomości z prowadzoną działalnością gospodarczą podatnika.

Jednoznacznie należy postulować szybką reakcję ustawodawcy i dokonanie korekty art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, zarówno te analizowane w niniejszym opracowaniu, jak i orzeczenie z dnia 12 grudnia 2017 r., dobitnie obrazują duże problemy interpretacyjne związane z opodatkowaniem nieruchomości będącej w posiadaniu podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Brak interwencji ustawodawcy będzie w dalszym ciągu generował podobne problemy w procesie stosowania prawa podatkowego, w szczególności mogą pojawić się wątpliwości co do sposobu ustalania przez organy podatkowe związku danej nieruchomości z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika podatku od nieruchomości.

Bibliografia

272

- Adamiak B., *Obalenie prawomocnych orzeczeń*, [w:] B. Adamiak, J. Borkowski (red.), *Metodyka pracy sędziego w sprawach administracyjnych*, Warszawa 2015.
- Dowgier R., Etel L., Liszewski G., Pahl B., *Art. 1(a). Słowniczek ustawowy*, [w:] R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Podatki i opłaty lokalne. Komentarz*, LEX/el. 2021.
- Kabat A., *Art. 270. Wznowienie postępowania – przesłanki ogólne*, [w:] B. Dauter, M. Niezgódka-Medek, A. Kabat (red.), *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, LEX/el. 2021.